

In mijn partij tegen Dennis Liedemann waren mijn paardzetten het eerst op: in totaal negen stuks, en dat allemaal voor of op de dertiende zet terwijl we er toen nog meer dan 75 te gaan hadden. Dus een ietwat bizarre opening, maar echt niet slecht. Het vervolg was minder, maar ik won een pion (ten koste van mijn rokade), en vond mijzelf best redelijk staan. Op de 26^e zet, in onderstaande stelling, maakte ik wellicht niet de beste keuze.

Wit heeft zojuist met zijn dame mijn pion op f7 geslagen en ik heb die dame met mijn toren naar e6 gejaagd. Ik had gezien dat ik hier 26...Txf2! kon spelen, want na 27.Txf2,Txc2 is wit compleet verloren; de leukste variant is nog wel 28.Tf3,Tc1+ 29.Pf1,Txf1+ 30.Kxf1,Dd1 mat. Ik schatte echter in dat de stelling na 27.Dxc8+!,Kxc8 vanwege de ongelijke materiaalverhouding niet zo makkelijk was om te spelen als de stelling na het door mij gespeelde **26. ... , Txc2 27. Tf3, Txf3 28. gxf3**. Dit bleek niet het geval. Althans, niet door mij, want niet veel later schoot ik een aardige bok, en mocht ik weer van voren af beginnen om iets voor elkaar te krijgen.

En dat dat lukte lag niet aan mijn plannen, die ik eigenlijk allemaal tot uitvoer kon brengen. Eerst met de koning naar g7, dan de torens ruilen, opstoten met pionnen op de koningsvleugel – daarmee dameruil forceren –, dan met de koning naar g2 wandelen om de witte stelling binnen te komen, om vervolgens met diezelfde koning een pion op f7 op te gaan halen. Aan de uitvoer van mijn plannen lag het niet. En wit kon alleen maar lijdzaam toekijken. Maar voldoende voor winst waren m'n plannen echter ook niet. Wit deed het nauwkeurig, en had de hele tijd remise in de pocket. Toch had Rudy gelijk: ik had, ook in het verre eindspel, nog kunnen winnen. Weliswaar op een ander moment dan dat hij dacht, maar toch. Kijk naar onderstaande stelling.

Hier speelde wit **86. Pe6??** Dat is een echte blunder (86.Pd5 is eenvoudig remise), maar ik, prutser dat ik ben, speelde redelijk snel **86. ... , Lc3+??** gevolgd door **87. ... , Ld4**. Ok, dit was na meer dan 5 uur spelen, dus helemaal fris was ik ook niet meer, en heel veel tijd had ik ook niet meer, maar een excuus is dat niet. Uiteraard had ik 86...e3! moeten spelen! Wat een geknoei! Dan is het nog steeds niet héél makkelijk voor mensen, maar computers zijn er erg duidelijk over: het is over en uit. Waarom, o waarom heb ik hier niet over nagedacht? Virtueel heb ik mijn hoofd een flink aantal keren tegen de muur geslagen. (Natuurlijk wel virtueel hè; zo stom om het echt te doen ben ik natuurlijk ook weer niet.) Nu was het na een paar zetten toch echt remise.

Ik kan me niet herinneren ooit een langere partij te hebben gespeeld. Helaas heb ik 'm niet gewonnen (wat een knoeier is die vent), maar het was wel echt een leuke strijd.